

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Indøvelse i Christendom

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. I.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ic-txt-shoot-id114378ad-6255-4abc-90f0-f570cf34f3b3.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Enhver, der blot har nogenlunde Menneskekundskab, og ikke af Hensyn til Penge eller – af Menneskefrygt afholdes fra at være redelig, maa ubetinget indrømme, at en Nicodemus er i hver Slægt en stor Sjeldenhed. Naar der for Alvor er Fare paa Færde – og man er en Fornem, og Faren just er Forhaanelse, Bespottelse, Udstødelse af Samfundet: sandeligen, der findes i hver Slægt blandt de Fornemme, der jo i denne Henseende have Meget at tabe, saare, saare Faa, kun en ganske Enkelt, der dog føler saa meget for Sandheden, at han beslutter sig til om Natten at søge Forbindelse med den. Nicodemus var en Beundrer; Virkelighedens Fare, det var ham for meget, personligt ønskede han at holde sig udenfor. Men paa den anden Side, Sandheden beskjeftigede ham dog saa meget, at han søgte et Forhold til den. Skjult af Natten listede han sig – han gik jo paa forbudne Veie – til den foragtede Sandhed; det har vistnok allerede kostet ham Overvindelse at vove dette, at søge den Foragtedes Selskab. Thi hvor mørk end Natten var, og hvor omhyggeligt han end skjulte sig i sin Kappe, det var jo dog muligt, at Nogen kunde have seet og kjendt ham, det var jo dog muligt, at Noget kunde være tilstødt, der pludselig havde angivet ham; og endelig hvad Sikkerhed havde han for, at Den, han besøgte, ikke vilde gjøre Brug deraf paa en Maade, som vilde blive til Skade for Nicodemus's gode Navn og Rygte! Dog i denne Henseende kunde han nu være sikker, og derfor ledes Tanken atter hen paa Christus. Der er dog – men deraf følger hverken, at jeg eller at Gjennemsnittet af Mennesker kunne være berettigede til at sige dette om Nicodemus, som vare vi bedre; det er, som sagt, snarere Nicodemus, der kan dømme os – der er dog noget Foragteligt i at være en saadan Beundrer; og det er dog i Grunden en Fornærmelse, naar man anseer et Menneske for at være i Besiddelse af Sandheden, et Menneske, der just derfor forhaanes og forfølges, da at komme til ham paa den Maade: det er en Fornærmelse og Oprørende. Men i Christus var der aldrig Oprør, han bød kun over ethvert Oprør, saa det blev Blikstille. Og saaledes er det just ogsaa her; over Samtalen med Nicodemus hviler den samme hellige Stilhed, som overalt hvor Christus er med.